

Sün-te Martins Vöggelken

Worte und Weise: volkstümlich

a.Sün-te Mar-tins Vög-gel-ken, dat hadde sun rot Kög-gel-ken, dat flogg all so hoo-ge,

öw-wer denn Kerks - tur-ne, öw-wer denn Rhin, öw-wer denn Rhin, hei Sün-te Mar-tin!

b.Sün-te Mar-tin is et kold, gewwt uns een Stücks-ken Holt, woar wij uns an wör-men könt

met un-se blan-ke Ar-me; gewwt wat, hollt wat, gewwt denn ar-men Tho-mes wat.

c.Tho - mes, Tho - mes, dik - ken Schleef, heww kin Va - der un

Mo-der neet leef. De Köi - je hebbt de Hür - ne, de Ker-ken hebbt de Tür - ne, de

Hü - ser hebbt 'ne Gew - wel, denn Tu - te-mann heww denn Knew - well!

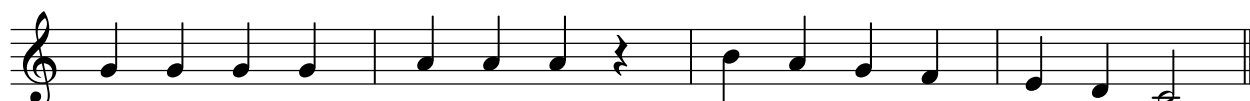
d.Hier wohnt ein rei-cher Mann, der uns vie-les ge-ben kann, vie-les soll er ge-ben,

lan-ge soll er le - ben, se - lig soll er ster-ben, den Him-mel soll er er - ben!

e.Gott sall't üm loh - nen met hun - dert - du - sen Kro - nen, met

hun - dert - du - sen Röcks-kes an... door kümp Sün - te Mar - tin an!